

§ 26.

46) Paragrafen udgaar.

§ 27.

47) Paragrafen affattes saaledes:

„Sager, der reise sig af Overtredelse af § 25 b., behandles udenfor Kjøbenhavn ved Politiretten, i Kjøbenhavn ved Sp. og Handelsretten efter de for Politifagers Behandling gjældende Regler.“

48) Titlen affattes saaledes:

„Lov om Tilsyn med danske Handelskibes Sødygtighed m. m.“

Medunderstrevne Harald Hansen har ikke ved de under Udvalgets Forhandlinger fremkomne Dplysninger kunnet forandre sin ved Sagens første Behandling i Landsstinget udtalte Overbevisning, at det betimelige Tidspunkt til Udstedelsen af en Lov som nærværende først da vilde være kommet, naar en Lov om Undersøgelse af Ulykkestilsælde paa Søen havde virket saalænge, at man derigjennem havde skaffet tilstrækkeligt og paalideligt Materiale til Basis for en Dom om, hvorvidt en saa krænkende og generende — ikke mindst for de samvittighedsfulde Næbete — Lov om Tilsyn med danske Skibe som den foreslaaede virkelig var nødvendig; vore Nabolande, hvis Handelsflaader sikkerlig i ingen Henseende ere i bedre Tilstand end vor, have efter omhyggelig og alvorlig Undersøgelse ikke kunnet komme til Erkjendelse af, at der nu for Tiden foreligger nogen. Nødvendighed for en saadan Lov, og jeg kan ikke skjønne, at der er nogen ser Anledning for os til at forhaste os og gaa i Spidsen i denne Retning, saa meget mindre, som der ikke synes her i Landet i det Hele at herse noget almindeligt Dnske i saa Henseende; i det Mindste tale samtlige de til Udvalget indkomne talrige Andragender imod Loven, medens der ikke fra de mange Sømands- og andre Foreninger med humane Formaal, som findes i Landet, er indkommet et eneste Andragende for Loven. Nogen stor Fare ved at se Tiden an kan der neppe være; thi Antallet af usødygtige Skibe hos os maa i hvert Tilfælde være ganske overordentlig ringe, siden der ikke i den lange Tid, i hvilken den af Regjeringen nedsatte Kommission og nærværende Udvalg har arbejdet, er paavist et eneste konstateret Tilfælde af, at et dansk Skib har forladt nogen dansk Havn i

usødygtig Stand, skjøndt det vel ikke har manglet paa uhyemlede Historier i Bladene og cirkulerende løse Rytter om Skibes Usødygtighed, som efterat den offentlige Mening ved det i England Passerede var bleven opskræmnet og derved modtageliggjort for enhver nok saa utrolig Beretning have vundet Tiltro selv hos Mænd, der burde vide bedre Besked; ved nærmere Undersøgelse vise de sig saagodt som alle at bero paa Uforstand eller Misforstaaelse, og selv om dette ikke var Tilfældet, ere de Forestillinger, man gjør sig om en Løvs Cone til at forhindre Usødygtighed, aldeles fantastiske. — Den ved et æret Medlem af Udvalget bearbejdede Statistik viser, hvor løse de fremfattede Paastande om mangfoldige Kornskibes Forlis ved Ladningens Forskydning, om Spulsker, forarsagede ved Detslast osv. have været for danske Skibes Vedkommende; og dog er det jo udelukkende Formodningen om saadanne Faktas Tilstedeværelse, at Lovforslagets Fremkomst skyldes. Af det hele Antal i Sexaaret 1874—79 borteblevne Skibe, nemlig 84, gik, saavidt man kan se af de foreliggende Dplysninger, 31, med et Tab af 192 Menneskeliv, under i samme Storm i November-December 1876, 26 af disse afgaaede med Kul fra England; og de meddelte Dplysninger give ikke Anledning til at tro, at et eneste af dem har været usødygtigt, men i ethvert Tilfælde vilde hverken den nu foreslaaede eller nogen anden menneskelig Lov — undtagen en saadan, som gik ud paa at forbyde al Seilads om Vinteren — have kunnet forhindre deres Undergang. Det ser næsten ud som en Skæbnens Ironi, at dette store Tab af Menneskeliv indtraadte umiddelbart efter, at den engelske Lov om Tilsyn med Skibe, hvilken som bekjendt ogsaa danske Skibe til en vis Grad ere undergivne, var traadt i Kraft. Af de talløse Kornladninger i danske Skibe, som i Sexaaret 1874—79 ere sejlede over Søen, ere ifkun 8 borteblevne, alle tilsyneladende sødygtige Skibe, 3 af disse i Stormen i November-December 1876, og der foreligger ikke den fjerneste Grund til at antage, at Lastens Forskydning har forarsaget Undergangen. Den fremsførte Paastand om en stærk stigende Progression af Menneskelivstab ved borteblevne Skibe har ligeledes viist sig uberettiget, thi netop i de tvende sidste Aar, 1878 og 1879, have Tabene af Menneskeliv ikke engang været halv saa stærk som i det gunstigtte, og ifkun en Femtedel af, hvad de vare i det ulykkeligste Aar af den sexaarige Periode.

Medens jeg saaledes ikke kan anerkjende det Berettigede i Lovforslagets Grundtanke, maa jeg dog indrømme, at det er vanffeligt nu, da den offentlige Mening engang er allarmet, bearbejdet og vildledt, at negte at bringe den til Beroligelse en Lov om Tilsyn med Skibe, selv om man, som jeg tror, at denne Lov med et saa uilstrækkeligt Kontrolapparat som de foreslaaede ifkun tre Skibsinspektører, og navnlig saa længe vore Naboer